# DZIENNIK URZĘDOWY

## MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 listopada 1946 r.

**Nr 22**

## TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

## 236

# DEKRET

z dnia 13 września 1946 r.

*o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej*

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

*Art. 1.* 1. Pozbawia się obywatelstwa Państwa Polskiego osoby, które po ukończeniu 18 roku życia swym zachowaniem wykazały niemiecką odrębność narodową.

2. Zgłoszenie w czasie wojny, rozpoczętej 1 września 1939 r., przynależności do narodowości niemieckiej lub pochodzenia niemieckiego samo przez się nie stanowi dowodu niemieckiej odrębności narodowej.

*Art. 2.* 1. Pozbawia się również obywatelstwa:

a) współmałżonka osoby, której dotyczy przepis art. 1 ust. 1, jeżeli wyrazi chęć opuszczenia obszaru Państwa Polskiego.

b) dzieci, które nie ukończyły 18 roku życia, jeżeli oboje rodzice tracą obywatelstwo lub też jeżeli w przypadku śmierci lub spowodowanej okolicznościami wojny długotrwałej nieobecności jednego z rodziców — drugie traci obywatelstwo,

c) dziecko pozamałżeńskie, które nie ukończyło 18 roku życia, jeżeli jego matka traci obywatelstwo, chyba że nie wychowuje go matka, lecz inna osoba, która nie traci obywatelstwa.

2. Pozbawienie dziecka obywatelstwa może jednak nie nastąpić, jeżeli jedno z rodziców wyrazi życzenie, aby dziecko zachowało obywatelstwo Państwa Polskiego.

*Art. 3.* Małoletni, który ukończył 13 rok życia i podlega przepisowi art. 2, nie będzie pozbawiony obywatelstwa, jeżeli wyrazi chęć pozostania nadal obywatelem Państwa Polskiego, a zachowaniem swym wykazuje przynależność do społeczeństwa polskiego.

*Art. 4.* Osoby pozbawione obywatelstwa podlegają wysiedleniu z obszaru Państwa.

*Art. 5.* 1. Majątek osób, które zostały pozbawione obywatelstwa Państwa Polskiego, podlega przepadkowi. Osoby te tracą zdolność do dziedziczenia i przyjmowania darowizn.

2. Przepadły majątek przechodzi na własność Skarbu Państwa z zastrzeżeniem praw osób trzecich, nie przenoszących wartości przepadłego majątku; nie uwzględnia się jednak praw, wynikających z darowizny dokonanej po 9 maja 1945 r.

3. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można orzec, że całość lub część majątku osoby pozbawionej obywatelstwa przechodzi w równych częściach na rzecz nie pozbawionych obywatelstwa zstępnych, wstępnych oraz małżonka, pozostających na wyłącznym utrzymaniu osoby, której własność stanowi majątek. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

*Art. 6.* 1. Osoby, pozbawione obywatelstwa Państwa Polskiego w myśl przepisów dekretu niniejszego, tracą prawo do świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Świadczenia te instytucja ubezpieczeń społecznych może przyznać członkom rodziny nie pozbawionym obywatelstwa Państwa Polskiego.

2. Zasady przyznawania świadczeń dla członków rodziny, zachowujących obywatelstwo Państwa Polskiego, ustali Minister Pracy i Opieki Społecznej w drodze instrukcyj dla instytucyj ubezpieczeń społecznych.

*Art. 7.* 1. O pozbawieniu obywatelstwa Państwa Polskiego, o wysiedleniu z obszaru Państwa i o przepadku majątku orzeka władza administracji ogólnej I instancji, do której zgłosi wniosek organ bezpieczeństwa publicznego lub w której okręgu osoba zainteresowana (art. 2) ma miejsce zamieszkania albo pobytu.

2. W przypadku, określonym w art. 1 ust. 1, orzeczenie zapada na wniosek organu bezpieczeństwa publicznego, który zasięga opinii prezydium miejskiej lub gminnej rady narodowej.

3. W przypadku, określonym w art. 2, orzeczenie zapada bądź na wniosek organu bezpieczeństwa publicznego, bądź na wniosek osoby zainteresowanej.

4. Organ bezpieczeństwa publicznego przeprowadza dochodzenie w celu wyjaśnienia okoliczności, powodujących pozbawienie obywatelstwa, oraz stanu rodzinnego i majątkowego osób, do których stosuje się przepisy dekretu niniejszego.

*Art. 8.* 1. W terminie zawitym 7-dniowym od dnia doręczenia odpisu orzeczenia strony mogą zwrócić się do władzy, która wydała orzeczenie

z żądaniem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

2. Zgłoszenie żądania, określonego w ust. 1, wstrzymuje wykonanie orzeczenia.

3. Właściwym do rozpoznania sprawy jest sąd okręgowy, w którego okręgu znajduje się siedziba władzy, która wydała orzeczenie. Sąd postanowieniem orzeka w składzie określonym w art. 52 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 192).

4. Postanowienia sądu zapadają po wysłuchaniu prokuratora, organu bezpieczeństwa publicznego oraz osoby, której orzeczenie dotyczy, lub jej pełnomocnika.

*Art. 9.* 1. Organ bezpieczeństwa publicznego może zarządzić tymczasowe aresztowanie osoby, określonej w art. 1 ust. 1, na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, gdy zachodzi uzasadniona obawa, iż osoba ta będzie się ukrywała.

2. Z ważnych powodów sąd (art. 8 ust. 3) może przedłużyć tymczasowe aresztowanie.

*Art. 10.* Postanowienia sądu nie ulegają zaskarżeniu.

*Art. 11.* 1. Władza administracji ogólnej I instancji może zarządzić zajęcie majątku zagrożonego przepadkiem.

2. Orzeczenia o zajęciu i o przepadku majątku wykonują na zarządzenie władzy administracji ogólnej bądź prokuratora urzędy likwidacyjne, przewidziane w dekrecie z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87).

*Art. 12.* 1. Jeżeli sprawcę czynu, określonego w art. 1 dekretu z dnia 28 czerwca 1946 r. o odpowiedzialności karnej za odstępstwo od narodowości w czasie wojny 1939 — 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 237), pozbawiono obywatelstwa Państwa Polskiego w trybie dekretu niniejszego, postępowania karnego nie wszczyna się, a wszczęte umarza się.

2. Jeżeli w toku postępowania karnego wyszły na jaw okoliczności, mogące uzasadnić zastosowanie przepisów dekretu niniejszego, prokurator, a po wniesieniu aktu oskarżenia sąd zawiesza postępowanie do czasu wydania prawomocnego orzeczenia co do pozbawienia obywatelstwa.

3. Po uprawomocnieniu się wyroku skazującego za popełnienie przestępstwa, wymienionego w ust. 1, postępowania przewidzianego w dekrecie niniejszym nie wszczyna się, a wszczęte umarza się; prawomocne orzeczenie o pozbawieniu obywatelstwa traci moc prawną.

*Art. 13.* Jeżeli przeciwko osobie, określonej w art. 1 ust. 1, wszczęto postępowanie o popełnienie innego przestępstwa, niż wskazane w art. 12, przepisy art. 2, 4 i 5 stosuje się po wykonaniu kary lub po umorzeniu postępowania.

*Art. 14.* Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami: Bezpieczeństwa Publicznego, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Spraw Zagranicznych i Skarbu wyda rozporządzenie bliżej określające właściwość i tryb postępowania w sprawach o pozbawienie obywatelstwa, wysiedlenie z kraju i przepadek majątku osób, do których stosuje się przepisy niniejszego dekretu.

*Art. 15.* Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego, Obrony Narodowej, Spraw Zagranicznych i Skarbu.

*Art. 16.* Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a z dniem 31 grudnia 1948 r. traci moc obowiązującą, zachowując ją nadal tylko w przypadkach, określonych w art. 13.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
*Bolesław Bierut*

w/z Prezes Rady Ministrów
i Minister Ziem Odzyskanych:
*Władysław Gomułka*

Minister Administracji Publicznej:
*Władysław Kiernik*

Minister Sprawiedliwości:
*Henryk Świątkowski*

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
*Stanisław Radkiewicz*

Minister Obrony Narodowej:
*Michał Żymierski*
**Marszałek Polski**

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
*Zygmunt Modzelewski*

w/z Minister Skarbu:
*Tadeusz Dietrich*

**(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 listopada 1946 r. Nr 55, poz. 310).**

# 237

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU

z dnia 8 października 1946 r.

*o ustaleniu siedzib i właściwości terytorialnej Okręgowych Urzędów Górniczych*

Na podstawie art. 189 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. — prawo górnicze (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 654) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obwody wyższych urzędów górniczych, określone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1946 r. o ustaleniu siedzib i właściwości terytorialnej wyższych urzędów górniczych (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 242), dzielą się jak następuje:

a) Obwód Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach na 9 okręgów z siedzibami okręgowych urzędów górniczych: w Bytomiu, Chorzowie, Dąbrowie Górniczej, Gliwicach, Katowicach (Katowice — Północ i Katowice—Południe), Rybniku, Wałbrzychu i Żorach;

b) Obwód Wyższego Urzędu Górniczego w Krakowie na 3 okręgi z siedzibami okręgowych urzędów górniczych: w Częstochowie, Krakowie i Krośnie.

§ 2. Terytorialny zakres działania okręgowych urzędów górniczych, wymienionych w § 1, obejmuje następujące obszary:

1) Okręgowy Urząd Górniczy w Bytomiu — miasto Bytom, część obszaru powiatu tarnogórskiego, położoną na południe od kolei Tarnowskie Góry — Strzybnica i na południe od szosy Tarnowskie Góry — Nakło — Chechło Stare — Niezdara i obszar gmin Piekary Wielkie, Szarlej, Brzozowice, Kamień, Brzeziny, Dąbrówka Wielka, oraz część obszaru powiatu bytomskiego, położoną na wschód od szosy Tarnowskie Góry — Grzybowice i na północ od szosy Grzybowice, Miechowice, Karb, oraz na wschód od szosy prowadzącej z Karbu do Rudy Śląskiej;

2) Okręgowy Urząd Górniczy w Chorzowie — obszar miasta Chorzów, z powiatu katowickiego obszar gmin — Łagiewniki, Lipiny, Chropaczów, Świętochłowice, Ruda, Orzegów, Godula, Nowy Bytom, Halemba, Kłodnica, Kochłowice, Nowa Wieś, Bykowina oraz obszar zachodniej części gmin Bytków i Wełnowiec, położony na zachód od drogi gminnej prowadzącej z Dębu do Bytkowa i na zachód od drogi polnej prowadzącej z Bytkowa do punktu styku granic gmin Bytków, Chorzów i Michałkowice, przy czym obszary wymienionych dróg wchodzą w zakres działalności terytorialnej tego okręgu;

3) Okręgowy Urząd Górniczy w Dąbrowie Górniczej —
obszar powiatu będzińskiego oraz obszar miasta Sosnowca z wyjątkiem południowej części obszaru miasta Sosnowca i gminy Niwka, odgraniczonej z zachodu rzeką Czarną Przemszą na odcinku od granicy powiatu katowickiego do skrzyżowania z torem kolejowym Sosnowiec Południe — Dańdówka, a z północnej torem kolejowym Sosnowiec Południe — Dańdówka od wymienionego skrzyżowania do granicy gminy Strzemieszyce;

4) Okręgowy Urząd Górniczy w Gliwicach — z województwa śląskiego obszar powiatów —gliwickiego, kozielskiego, prudnickiego, strzeleckiego, niskiego, grodkowskiego, niemodlińskiego, opolskiego, dobrodzieńskiego, oleskiego, kluczborskiego, obszar miast — Gliwice i Zabrze, oraz część obszaru powiatu bytomskiego położoną na zachód od szosy Tarnowskie Góry — Grzybowice i na południe od szosy Grzybowice, Miechowice, Karb oraz na zachód od szosy prowadzącej z Karbu do Rudy Śląskiej, z województwa wrocławskiego obszar powiatu namysłowskiego;

5) Okręgowy Urząd Górniczy Katowice Północ— obszar miasta Katowic, z powiatu katowickiego obszar miasta Siemianowice i gmin Dąbrówka Mała, Przełajka, Bangów, Michałkowice, Piotrowice i Panewnik, oraz części obszarów gmin — Bytków i Wełnowiec, położone na wschód od drogi gminnej prowadzącej z Dębu do Bytkowa i na wschód od drogi polnej prowadzącej z Bytkowa do punktu styku granic gmin — Bytków, Chorzów i Michałkowice;

6) Okręgowy Urząd Górniczy Katowice Południe —
obszar miasta Bielska i powiatów — bielskiego, pszczyńskiego, cieszyńskiego, z powiatu katowickiego obszar miasta Mysłowice, gmin — Szopienice, Janów, Brzezinka, Brzęczkowice, Giszowiec oraz południową część obszaru miasta Sosnowca i gminy Niwka po-

wiatu będzińskiego odgraniczoną z zachodu rzeką Czarną Przemszą na odcinku od granicy powiatu katowickiego do skrzyżowania z torem kolejowym Sosnowiec Południe — Dańdówka, a z północy torem kolejowym Sosnowiec Południe — Dańdówka od wymienionego skrzyżowania do granicy gminy Strzemieszyce;

7) Okręgowy Urząd Górniczy w Rybniku — obszary powiatu rybnickiego, raciborskiego i głubczyckiego oraz z powiatu katowickiego obszar gmin — Bielszowice, Pawłów, Kończyce i Makoszowy;

8) Okręgowy Urząd Górniczy w Wałbrzychu — z województwa wrocławskiego obszar powiatów — jeleniogórskiego, legnickiego, jaworskiego, kamiennogórskiego, wałbrzyskiego, świdnickiego, średzkiego, wrocławskiego, dzierżoniowskiego, kłodzkiego, bystrzyckiego, ząbkowickiego, strzelińskiego, oławskiego i brzeskiego;

9) Okręgowy Urząd Górniczy w Żarach — obszar województwa szczecińskiego, z województwa gdańskiego obszar powiatu lęborskiego, z województwa poznańskiego obszar powiatów — babimojskiego, gorzowskiego z miastem Gorzowem i miastem Kostrzynem, gubińskiego, krośnieńskiego, międzyrzeckiego, pilskiego z m. Piłą, rzepińskiego, skwierzyńskiego, sulecińskiego, strzeleckiego, świebodzińskiego, trzcianeckiego, wschowskiego i zielonogórskiego, z województwa wrocławskiego obszar powiatów — żagańskiego, głogowskiego, szprotawskiego, żarskiego, górowskiego, milickiego, sycowskiego, oleśnickiego, trzebnickiego, wołowskiego, lubińskiego, złotoryjskiego, lwóweckiego, lubańskiego i zgorzeleckiego;

10) Okręgowy Urząd Górniczy w Częstochowie — obszary: z województwa gdańskiego powiaty: morski, kartuski, kościerzyński, starogardzki, tczewski, gdański, nytyski, elbląski, malborski, kwidzyński oraz województwo pomorskie oprócz powiatów człuchowskiego i złotowskiego, z województwa poznańskiego powiaty: chodzieski, wągrowiecki, żniński, mogilański, kolski, koniński, turecki, kaliski, kępiński, ostrowski, krotoszyński, rawicki, gostyński, lesznowski, wolsztyński, nowotomyski, międzychodzki, czarnkowski, obornicki, szamotulski, poznański, kościański, śremski, jarociński, środzki, gnieźnieński, wrzesiński, województwo łódzkie oprócz powiatów: opoczyńskiego i koneckiego, z województwa kieleckiego powiat częstochowski, z województwa krakowskiego powiat olkuski, z województwa śląskiego powiaty: zawierciański, lubliniecki i północną część powiatu tarnowsko-górskiego do linii kolejowej i szosy Tarnowskie Góry — Niezdara;

11) Okręgowy Urząd Górniczy w Krakowie — obszary województw: olsztyńskiego, białostockiego, warszawskiego, lubelskiego, kieleckiego z wyjątkiem powiatu częstochowskiego, z województwa łódzkiego powiaty: opoczyński i konecki, z województwa krakowskiego powiaty: miechowski, bocheński, krakowski, chrzanowski, bialski, wadowicki i żywiecki;

12) Okręgowy Urząd Górniczy w Krośnie — obszary: województwo rzeszowskie i z województwa krakowskiego powiaty: dąbrowski, tarnowski, brzeski, nowosądecki, limanowski, nowotarski i myślenicki.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 września 1935 r. o ustaleniu siedzib i właściwości terytorialnej okręgowych urzędów górniczych (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 460) wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 104, poz. 687).

Minister Przemysłu:

*Hilary Minc*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 listopada 1946 r. Nr 55, poz. 314).

## 238

## ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 października 1946 r.

*wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w sprawie zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń.*

Na podstawie art. 5 ust. (2) dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220), zmienionego dekretem z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 187), zarządza się, co następuje:

§ 1. Zwalnia się od podatku od wynagrodzeń:

1) wartość artykułów spożywczych, dostarczanych od dnia 1 stycznia 1946 r. przez pracodawców w zastępstwie instytucji aprowizacyjnych w gra-

nicach przewidzianych na karty zaopatrzenia odpowiednich kategorii przydziałów urzędowych pracownikom, którym w myśl zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu przysługuje zaopatrzenie kartkowe,

2) następujące świadczenia, wypłacone od dnia 1 października 1946 r.:

a) wartość świadczeń pracodawcy na doroczne wczasy pracownika do wysokości połowy jednomiesięcznego wynagrodzenia danego pracownika.

b) zasiłki połogowe, pokarmowe i pogrzebowe oraz zapomogi pośmiertne, wypłacane przez instytucje ubezpieczeń społecznych,

c) sumy, stanowiące część wynagrodzenia, przeznaczone przez pracowników na cele odbudowy kraju,

d) wynagrodzenia, wypłacane uczącej się w zakładach naukowych młodzieży z tytułu odbywanych przez nią praktyk, jeżeli czas trwania praktyki nie przekracza okresu 4-ch miesięcy w ciągu roku kalendarzowego i jeżeli bezpośrednio po upływie tego okresu osoba odbywająca praktykę nie jest zatrudniona u tego samego pracodawcy w charakterze pracownika.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Skarbu:

*Tadeusz Dietrich*

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 6 listopada 1946 r. Nr 120, poz. 220).

## 239

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 października 1946 r. L. D. V/3—2/114/46 (Nr 501).

*w sprawie wyłączania z podstaw wymiaru podatku dochodowego wpłat na Fundusz Aprowizacyjny.*

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Rewizyjnych i Urzędów Skarbowych.

Doceniając znaczenie gospodarcze i charakter wpłat na rzecz Funduszu Aprowizacyjnego, Ministerstwo Skarbu poleca zaliczać dokonywane przez Zjednoczenie, Centrale Handlowe lub Wydziały Zbytu Centralnych Zarządów Przemysłu wpłaty na rzecz Funduszu Aprowizacyjnego do kosztów potrącalnych z mocy art. 10 dekretu z dnia 8.I.1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Podsekretarz Stanu

*T. Dietrich*

## 240

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 października 1946 r. L. D. V. 4—7/22/46 (Nr 503)

*w sprawie wprowadzenia w życie noweli do dekretu o podatku od wynagrodzeń oraz w sprawie szacowania wartości pieniężnej świadczeń w naturze.*

Do

Izb Skarbowych i Urzędów Skarbowych (Rewizyjnych).

I. Ministerstwo Skarbu przesyła w załączeniu tekst uchwalonego przez Radę Ministrów w dniu 24 października 1946 r. dekretu nowelizującego przepisy o podatku od wynagrodzeń. W myśl art. 6 dekretu, dekret ten wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1946 r. Z dniem tym należy więc stosować przepisy dekretu nawet w tym przypadku, gdyby odpowiedni numer Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej nie dotarł na czas do Urzędów Skarbowych (Rewizyjnych). W związku z tym należy również bezzwłocznie po otrzymaniu niniejszego zarządzenia podać zasady nowych przepisów podatku od wynagrodzeń do publicznej wiadomości w sposób gwarantujący najszybsze dotarcie do

zainteresowanych pracodawców, jak również okręgowym i miejscowym Komisjom Związków Zawodowych.

II. W sprawie wprowadzonych przez nowelę zmian Ministerstwo Skarbu zauważa:

1) że art. 1 pkt 6 noweli znosi z dniem 1 listopada 1946 r. system obliczania podatku od wynagrodzeń periodycznych zmiennych, przewidziany w dotychczasowych ustępach (4), (5) i (6) art. 12. W związku z tym następuje obliczenie podatku od tych kategoryj wynagrodzeń, wypłacanych od dnia 1 listopada 1946 r. w myśl zasady ogólnej, zawartej w art. 11 ust. (4) dekretu w brzmieniu nadanym nowelą:

2) że wobec zniesienia ust. (5) i (6) art. 12 w brzmieniu nadanym nowelą z dnia 12 czerwca 1946 r. przeprowadzenie skorygowania podatku, przewidziane w tych przepisach dla wynagrodzeń periodycznych zmiennych nie będzie miało zastosowania ze względu na to, że zmienione przepisy, przewidujące po raz pierwszy przeprowadzenie skorygowania dopiero przy ostatniej wypłacie II półrocza 1946 r., w ogóle nie weszły w życie. Wyjątek od tej zasady może mieć miejsce w stosunku do tych podatników (pracowników), których obowiązek podatkowy zgasł przed dniem 1 listopada 1946 r. (art. 8 dekretu).

III. Ministerstwo Skarbu przedłuża moc obowiązującą części II okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 12 czerwca 1946 r. Nr V. 4—7/11/46 w przedmiocie szacowania wartości pieniężnej świadczeń w naturze (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 139) — na cały rok 1947.

Wobec tego, że do Ministerstwa Skarbu wpływają zażalenia w przedmiocie wadliwego stosowania cz. II tegoż okólnika, w szczególności co do nadmiernego szacowania wartości wyżywienia (stołówki, cz. II, pkt 1 lit. a) i węgla deputatowego (cz. II pkt 5) Ministerstwo Skarbu przypomina o konieczności ścisłego stosowania wyceny wartości wyżywienia w „stołówkach", w szczególności według kosztów ponoszonych przez pracodawcę oraz węgla deputatowego wyłącznie w wysokości 475 zł. za 1 tonnę. Ministerstwo Skarbu zarządza, aby organa inspekcyjne Izb Skarbowych badały każdocześnie przy przeprowadzaniu inspekcyj ogólnych i szczegółowych prawidłowość stosowania przez Urzędy Skarbowe zarządzeń Ministerstwa Skarbu w omawianej materii.

Ponieważ z terenów różnych Izb Skarbowych napływają do Ministerstwa Skarbu zażalenia na dowolne i nieodpowiadające stosunkom miejscowym i cenom rynkowym w poszczególnych częściach okręgu Izby Skarbowej, względnie nawet danego Urzędu Skarbowego ustalenia przeciętnych cen wolnego rynku dla celów szacowania świadczeń w naturze (art. 2 ust. (5) dekretu) — Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na konieczność ostrożnego ustalania przez Ob. Ob. Dyrektorów tychże cen tak, aby wobec znaczniejszych różnic w cenach w poszczególnych miejscowościach, nie tylko okręgu Izby Skarbowej, ale nawet i poszczególnego Urzędu Skarbowego ustalenia te nie stwarzały substratu do zażaleń na dowolność władz skarbowych przy ustalaniu tychże cen. Materiały szczegółowe do ustalenia za I półrocze 1947 r. należy zebrać w miesiącu grudniu 1946 r. ściśle analizować i wykorzystać uprawnienia z art. 2 ust. (5) dekretu w kierunku ewentualnego ustalenia cen odmiennie dla poszczególnych części Izby Skarbowej.

IV. Obowiązują na rok 1946 nadal „ryczałty" (art. 2 ust. (6)) ustalone okólnikami Ministerstwa Skarbu:

1) z dnia 25 lipca 1946 r. Nr D. V. 4—7/11/46 w sprawie ustalenia ryczałtów wartości pieniężnej świadczeń w naturze na rzecz pracowników „Społem";

2) z dnia 20 sierpnia 1946 r. Nr D. V. 4—7/11/46 w sprawie ustalenia ryczałtów wartości pieniężnej świadczeń w naturze na rzecz pracowników Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. oraz Rolniczej Centrali Mięsnej w sp. z o. o.;

3) z dnia 1 października 1946 r. Nr D. V.4—7/16/46 w sprawie ustalenia ryczałtów wartości pieniężnej świadczeń w naturze wydawanych w granicach norm układu zbiorowego pracy pracownikom, zatrudnionym w gospodarstwach rolnych.

Za Ministra Skarbu
Podsekretarz Stanu
*(T. Dietrich)*

## 241

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 października 1946 r. L. D. V. 4—8/165/46 (Nr 506).

*w sprawie norm odszkodowania za narzędzia pracy dla artystów i zawodowych muzyków.*

Do
Izb Skarbowych oraz Urzędów Skarbowych (Rewizyjnych).

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby władze podatkowe bez przeprowadzania dochodzeń przyjmowały, jako udowodnione i potrącalne od wyna-

grodzeń w myśl art. 5 ust. (1) pkt 15) dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) odszkodowania za używane przez pracowników, będących w stosunku umowy o pracę (a nie o dzieło), narzędzia pracy, jeżeli zostały one wykazane w wysokości nie przekraczającej:

I. 1) dla artystów scenicznych, estradowych, cyrkowych oraz reżyserów . . . 40%

2) dla artystek scenicznych, estradowych, cyrkowych . . . . . 50%

3) kierowników literackich, kierowników artystyczno - muzycznych, malarzy projektodawców, dekoratorów 40%

4) dla pogromców i treserów . . . 60%

II. dla muzyków zawodowych:

1) solistów estradowych oraz muzyków w zespołach orkiestrowych w lokalach gastronomicznych oraz w miejscach, gdzie orkiestra produkuje się jako zespół koncertowy . . . . . . 30%

2) dla muzyków w teatrach, cyrkach i w miejscach gdzie orkiestra jest czynnikiem towarzyszącym . . . . . . . . . . . 25%

— poborów brutto łącznie z wszelkimi dodatkami, nie wyłączając zagwarantowanego ryczałtu t. zw. „kostiumowego".

Warunkiem potrącalności odszkodowania jest, aby pracownik na podstawie zbiorowej lub indywidualnej umowy o pracę, obowiązany był całkowicie lub też chociażby częściowo dostarczać i faktycznie dostarczał własne narzędzia pracy (kostiumy sceniczne, ubranie, instrumenty, nuty itp).

Przyjęcie wyższych norm odszkodowania, aniżeli wyżej podano nie jest wykluczone, jeżeli podatnik, udowodni w sposób wiarogodny, że wydatki na narzędzia pracy były wyższe. Przy ustalaniu odszkodowania należy uwzględnić zarówno wysokość wydatków na same narzędzia pracy, jakoteż długość okresu zużywalności danego narzędzia pracy.

Powyższe zarządzenie obowiązuje w stosunku do wynagrodzeń, wypłacanych po dniu 1 września 1946 r. Równocześnie z powyższym dniem tracą moc obowiązującą następujące okólniki Ministerstwa Skarbu:

1) z dnia 22 stycznia 1931 r. L. D. V. 5570/2/30,
2) „ 18 sierpnia 1933 r. L. D. V. 30831/2/33.
3) „ 4 marca 1937 r. L. D. V. 25645/2/36,
4) „ 22 sierpnia 1945 r. L. D. V. 28627/3/8/5/45

Podsekretarz Stanu

*T. Dietrich*

## 242

## OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ NR 1

z dnia 27 września 1945 r.

wraz z uzupełnieniami z dn. 29 maja 1946 r. i 30 października 1946 r.

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości, co następuje:

I. Uchyla się wydane przez Komisję Dewizową w okresie od 26.IV.1936 r. do 6.IX.1939 r.

a) okólniki,

b) uchwały generalne.

c) zezwolenia okresowe, które nie zostały w całości wykorzystane,

d) wszelkie inne zezwolenia lub upoważnienia indywidualne bądź generalne, jak: autonomie dewizowe, specjalne upoważnienia dla niektórych firm gdyńskich, towarzystw żeglugowych, biur podróży itp.

II. Zgodnie z art. 2 Dekretu Prezydenta R. P. z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549) uprawnienia dewizowe, udzielone przedsiębiorstwom bankowym przed wejściem w życie tego dekretu, utraciły swą moc.

III. Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 4 grudnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 335) zostały przeniesione na Narodowy Bank Polski uprawnienia Banku Polskiego, ustalone dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r., w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z r. 1938 Nr 86, poz. 584) w brzmieniu dekretu Prezydenta R. P. z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549) oraz wydanymi na podstawie tego dekretu rozporządzeniami.

IV. Uprawnienia banków dewizowych posiadają obecnie:

1) Bank Gospodarstwa Krajowego

2) Państwowy Bank Rolny

3) Bank Handlowy w Warszawie

4) Bank Związku Spółek Zarobkowych

5) Bank Gospodarstwa Spółdzielczego

6) Bank Polska Kasa Opieki

7) Pocztowa Kasa Oszczędności

zaś uprawnienia agentów dewizowych:

1) Komunalna Kasa Oszczędności m. Gdyni w Gdyni

2) Polskie Biuro Podróży „Orbis"

3) Bank Ludowy Spółdz. z odp. nieogr. w Rybniku.

V. We wszelkich sprawach, które w myśl przepisów dewizowych wymagają zezwolenia Komisji Dewizowej, należy zwracać się bądź bezpośrednio do Biura Komisji Dewizowej (Warszawa, ul. Fredry 8), bądź za pośrednictwem jednego z przedsiębiorstw bankowych, posiadających uprawnienia banku dewizowego lub agenta dewizowego.

Komisja Dewizowa

## 243

## OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ NR 2

z dnia 31 października 1946 r.

*w sprawie zarządu nieruchomościami cudzoziemców i generalnego zezwolenia dla adwokatów, będących pełnomocnikami cudzoziemców.*

Komisja Dewizowa zezwala generalnie — aż do odwołania:

I.

1. a) dzierżawcom i lokatorom nieruchomości, będących własnością cudzoziemców — na płacenie wszelkich ze stosunku dzierżawy wzgl. najmu wynikających należności cudzoziemców, do rąk zamieszkałych w kraju należycie upełnomocnionych zarządców nieruchomości. Udzielanie kredytu zagranicznym właścicielom nieruchomości w postaci uiszczania czynszu najmu wzgl. tenuty dzierżawnej za okresy dłuższe niż przyjęte zwyczajowo lub w umowie zawartej przed dniem 27 kwietnia 1936 r. — wymaga osobnego zezwolenia Komisji Dewizowej;

b) innym osobom — na płacenie do rąk zarządców należności z wszelkich innych tytułów związanych z eksploatacją nieruchomości, jak np. sprzedaż ziemiopłodów, drzewa i wytworów przemysłu rolniczego, odszkodowania z ubezpieczenia nieruchomości itp.;

c) organom egzekucyjnym — na wypłacanie do rąk zarządców wyegzekwowanych sum, pochodzących z tytułów wyżej pod pkt a) i b) wymienionych;

2. zamieszkałym w kraju zarządcom nieruchomości:

a) na inkasowanie wyzej pod pkt. 1) wymienionych należności, płaconych dobrowolnie lub w drodze egzekucji:

b) w granicach zainkasowanych sum: na opłacanie w kraju wszystkich podatków, opłat i wydatków, związanych z zarządem i konserwacją danej nieruchomości; na czynienie nakładów, związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego; na wypłacanie w kraju zaopatrzeń emerytalnych byłych pracowników wzgl. ich rodzin, zapomóg oraz datków na cele społeczne i charytatywne w wysokości normalnie stosowanej; na wypłacanie właścicielowi podczas jego bytności w kraju do zł 6.000.—za każdy miesiąc pobytu w kraju, bez prawa wywozu;

c) w granicach zainkasowanych sum: na spłatę w kraju odsetek i kapitału długów hipotecznych, zabezpieczonych na danej nieruchomości.

Wypłaty, o których mowa w pkt 2 b) i c), jeśli mają służyć na pokrycie należności cudzoziemca, mogą być dokonywane jedynie drogą wpłaty na rachunek zablokowany wierzyciela w banku dewizowym.

Powyższego generalnego zezwolenia udziela się pod warunkiem, że zarządcy wpłacać będą do końca każdego miesiąca pozostałą z miesiąca poprzedzającego nadwyżkę zainkasowanych w gotówce, a uzyskanych z wymienionych nieruchomości przychodów nad wydatkami do banku dewizowego na rachunek zablokowany, składając bankowi pisemne rozliczenie potrąceń dokonanych na cele przewidziane pod pkt 2 b) i c).

W żadnym wypadku nie wolno zarządcy — bez zezwolenia — przekazać za granicę lub wypłacić

w kraju jakiejkolwiek, zainkasowanej w gotówce lub w innych środkach płatniczych sumy do rąk właściciela-cudzoziewca, a wypłaty w kraju z jego polecenia do rąk osób trzecich dopuszcza się tylko na cele wzgl. z tytułów wyżej pod pkt 2 b) i c) podanych.

Upoważnia się banki dewizowe i Oddziały Narodowego Banku Polskiego do wypłacania z powyższych rachunków zablokowanych z sum wpłaconych z przychodu danych nieruchomości, wyżej wymienionym zarządcom — kwot, wyłącznie na cele ściśle wskazane w pkt 2 b) i c), pod warunkiem, że zarządca wykaże tytuł wypłaty dowodami pisemnymi, które bank zachowa w odpisie dla celów kontroli;

3. dłużnikom, sądom, organom egzekucyjnym oraz organom administracji publicznej — na wypłacanie do rąk adwokatów należności, przysługujących ich mocodawcom-cudzoziemcom, z wyjątkiem należności z tytułu sprzedaży: nieruchomości oraz praw rzeczowych na nieruchomościach;

4. adwokatom oraz ich substytutom:

a) na użycie w kraju zaliczki, otrzymanej od cudzoziemca lub jego pełnomocnika w związku z powierzoną sprawą celem pokrycia kosztów z tą sprawą związanych;

b) na wykładanie własnych pieniędzy na koszty, związane z prowadzeniem spraw cudzoziemców, pod następującymi warunkami:

wypłata taka dopuszczalna jest tylko w przypadkach nagłych, gdy otrzymanie zaliczki z zagranicy nie jest możliwe w terminie, którego niedotrzymanie pociągnęłoby za sobą szkodę dla mocodawcy; suma kwot w ten sposób przez adwokata wypłaconych za jednego klienta nie może przekraczać ogółem zł. 10.000.—; wyłożone w ten sposób kwoty winny być zwrócone adwokatowi najdalej w ciągu dwóch miesięcy, przy czym zwrot nie może nastąpić za granicą, do rąk adwokata lub — z jego polecenia — do rąk osoby trzeciej;

c) na inkasowanie należności, związanych z powierzoną przez cudzoziemca wzgl. jego pełnomocnika sprawą, od dłużników, wpłacających dobrowolnie lub w drodze egzekucji, od sądów, organów egzekucyjnych i organów administracji publicznej, z wyjątkiem należności z tytułu sprzedaży nieruchomości oraz praw rzeczowych na nieruchomościach;

d) na zapłacenie w kraju z zainkasowanych należności cudzoziemców podatków i danin publicznych, ściśle związanych z powierzoną sprawą;

e) na potrącanie sobie oraz na wypłacanie do rąk substytuującego adwokata, o ile tenże zamieszkuje w kraju, z zainkasowanych należności cudzoziemców zaliczek, wyłożonych w danej sprawie, zgodnie z postanowieniami pkt 4 b) niniejszego rozdziału i honorarium należnego od tej sprawy, w wysokości ustalonej w obowiązujących przepisach o wynagrodzeniu adwokatów, lub umownego, o ile honorarium umowne nie przekracza 10% zainkasowanych sum;

f) na wpłacanie zainkasowanych sum do rąk zarejestrowanych przedstawicieli handlowych, którzy uprawnieni są do inkasowania należności, przypadających reprezentowanym przez nich firmom zagranicznym.

Powyższego generalnego zezwolenia Komisja Dewizowa udziela pod następującymi warunkami:

Adwokaci wpłacać będą zainkasowane w gotówce należności cudzoziemców, po dokonaniu potrąceń, przewidzianych w punkcie 4 d), e) i f) na rachunki zablokowane mocodawców-cudzoziemców w banku dewizowym; wpłatę taką winien adwokat uskutecznić w przeciągu miesiąca od daty zainkasowania należności; przy wpłacie winien adwokat złożyć bankowi pisemne rozliczenie potrąceń, dokonanych na cele wskazane wyżej pod pkt 4 d), e) i f) oraz podać dokładne oznaczenie sprawy.

Nie wolno adwokatowi — bez zezwolenia — przekazywać za granicę ani wypłacać w kraju do rąk mocodawcy-cudzoziemca lub z jego polecenia jakichkolwiek, zainkasowanych w gotówce lub w innych środkach płatniczych sum.

Przyjęcie należności przez adwokatów od zagranicznych mocodawców z tytułu honorarium i zwrotu wyłożonych zaliczek może nastąpić w sposób ustalony w międzypaństwowych umowach płatniczych o ile umowy te przewidują regulowanie płatności z tego tytułu, natomiast w pozostałych przypadkach — w zagranicznych środkach płatniczych które winny być odsprzedane Narodowemu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu. Odsprzedając zagraniczne środki płatnicze adwokaci obowiązani są żądać odpowiednich potwierdzeń, które winni przechowywać u siebie dla celów kontrolnych. Potwierdzenia te banki wydawać będą bezpłatnie.

Dozwolona jest wysyłka za granicę tytułów egzekucyjnych, sądowych lub administracyjnych, pod warunkiem, że zagranicznym odbiorcą będzie wyłącznie osoba, na rzecz której omawiane tytuły zostały wydane.

II.

W razie odebrania przez zarządców nieruchomości lub adwokatów należności cudzoziemców w wekslach lub czekach, mogą zarządcy i adwokaci za-

trzymywać u siebie te środki płatnicze aż do czasu zainkasowania równowartości, z którą postąpić należy zgodnie z postanowieniami niniejszego okólnika.

Natomiast do odbioru należności cudzoziemców w postaci papierów procentowych i dywidendowych lub kuponów od takich papierów, celem zachowania ich u siebie w depozycie, winni zarządcy i adwokaci uzyskiwać osobne zezwolenia Komisji Dewizowej

III

Przepisy niniejszego okólnika, odnoszące się do prywatnych zarządców nieruchomości, stosują się analogicznie do zarządców przymusowych, sekwestratorów, kuratorów i zarządców sprawujących zarząd nieruchomością z ramienia urzędów likwidacyjnych lub zarządów miejskich

Komisja Dewizowa

# DZIAŁ NIEURZĘDOWY

## Z MINISTERSTWA SKARBU

### KOMUNIKAT

*o zaginięciu pokwitowań kasowych*

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Lublinie, w Urzędzie Skarbowym w Kraśniku zaginęło 5 pokwitowań kasowych Serii D od Nr 268096 do Nr 268100.

Zagubione pokwitowania kasowe niniejszym unieważnia się

### KOMUNIKAT

*o zaginięciu kwitariusza kasowego*

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Krakowie, w Urzędzie Skarbowym w Chrzanowie zaginął częściowo zużyty kwitariusz kasowy, zawierający pokwitowania od Nr 182701a do Nr 182720e.

Zagubiony kwitariusz niniejszym unieważnia się

### KOMUNIKAT

*o zaginięciu bloku pokwitowań kasowych*

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Olsztynie, w Urzędzie Skarbowym w Węgorzewie zaginął blok pokwitowań na podatek obrotowy (wzór Min. Skarbu Nr 2061 Nr IV) w notach 25-złotowych od Nr 449020 do Nr 449050 włącznie.

Zagubiony blok pokwitowań niniejszym unieważnia się.

### KOMUNIKAT

*o kradzieży pieczęci urzędowej*

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Warszawie została skradziona pieczęć urzędowa do laku z napisem w otoku „Kontrola Skarbowa 914"

Skradziona pieczęć niniejszym unieważnia się.

# KOMUNIKAT

**w sprawie prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu.**

Od 1-go stycznia 1947 r. prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu wynosić będzie: rocznie 800 zł; półrocze 450 zł; kwartalnie 250 zł; miesięcznie 100 zł.

Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r. Należność za numery Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z okresu przed wpłaceniem prenumeraty będzie pobierana według cen sprzedażnych poszczególnych numerów.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty wynosi zł 40.

**Cena numeru niniejszego zł. 14.—** **Prenumerata miesięczna zł. 30.—**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu“, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.
Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł 6.—

Druk. „AUTOMA“, Warszawa Wileńska 7